

M E T I S, vulgo M E T Z.

*Olim Me-
diomatri-
ces.*

*Causa no-
mina.*

*Metropolis
Austriacae.*

Fluvii.

Etis civitas olim Gal-
liae Belgicae, postea
Germanici juris fa-
cta est, ut Celtes ter-
tio odarum libro scri-
bit. Antoninus *Meten-
ses* vocat, Marcellinus
lib. 16 *Mediomatri-
ces*. Rudolphus Agri-
cola in Epistolis Lo-

tharingiae clarum oppidum ait, natura muni-
tum. Strabo lib. 8, Plinius lib. 4, cap. 17. Cae-
sar eam Mediomatricam nominat, Galliae ur-
bem. Ptolemaeus lib. 2 Dividurum vocat.

Marlianus inter Belgas & Treverenses urbes
esse voluit. Appellationis *Metz* varias varii cau-
sas excogitarunt. Alii Metropolitam suam
urbem Metensem sic dictam existimant, quia
medium occupat locum inter Tullum, Verdu-
num, & Treviros, quorum tamen sententia
opinionem magis, quam firmam rationem innititur.
Alii vero eam nomen & appellationem à Metio
Romano consequutam tradunt, qui eam à Julio
Caesare expugnatam, pomeriis extensam & au-
ctam, muris, fossis ac propugnaculis cinctam as-
serunt. Verum & hanc opinionem Ptolemaei
cosmographia evertit, qui de Mediomatrici-
bus loquens, praecipuam ipsorum urbem Divo-
durum nuncupatam asserit. unde plane appa-
ret, longo post Caesarem tempore, compendio-
sum hoc Metis nomen exortum. Illud sane ex
variis variorum historiis constat, hanc appella-
tionem Metis, toto eo tempore, quo Romani
haec loca tenuerunt, prorsus fuisse incognitam,
neque aliam quam Mediomatricorum appella-
tionem usurpatam, quorum ibi latissima ditio
fuit: quippe qui limitibus suis, quicquid Galliae
Austriacae fuit, comprehenderunt, cujus prae-
cipua eo tempore urbs Metis est constituta. Cum
enim Francici regni administratio in Austria-
m, Neustriam, & Sueffionis regnum divi-
deretur: ipsaque Trevirorum Augusta gravissi-
mis calamitatibus pressa jaceret, à quibus longo
post tempore se vix erigere potuit, hinc factum,
ut Austriacae Metis, quemadmodum Neustriacae
Lutetia Parisiorum, caput & metropolis con-
stitueretur. A quocunque igitur nomen & ori-
ginem habeat, amplam, opulentam, valideque
situ ac opere munitam, & unam ex praecipuis
Belgicae Galliae urbibus esse, manifestum est.
Mosella & *Selna* amnibus irrigatur. Aedificiis
elegantissimis, tam privatorum civium, quam
publicis, rei que divinae sacris nitet. Cui tamen
venustati plurimum ea obsidione decessit, qua
eam Carolus Imperator maximis copiis cinxit.
Quo quidem tempore cives, vicinas urbi aedes,
& frequentibus aedificiis structa suburbia, dirue-
runt, ne latibulo hosti forent. Praeclara itidem
templa juxta urbis pomeria, ne defensionem ob-
essent, necessario dejecerunt, veluti D. Clemen-
tis & S. Arnoldi Abbatiam. Qua tempestate
insigne religionis pietatisque exemplum Guisius

Dux, cui gubernatio urbis à Rege Francorum
demandata erat, erga eorum cadavera edidit.
Nam ex S. Arnoldi templo, magna cum pompa,
miroque apparatu, haud secus, quam si celebri
magnatum conventu, exequiarum solennia re-
giae dignitati exhiberentur, aliud in templum
transtulit corpus Lndovici pii, Caroli Magni fi-
lii, ejusque uxoris Hildegardis, reginae: & Alei-
da Drogonis, qui Archiantistes Metensium, &
naturalis jam dicti Caroli filius fuit: Vitronis,
Lotharingae Ducis, Amalardi Archiepiscopi
Trevirensis, & Caroli Magni Cancellarii. Haec,
aliaque summorum hominum corpora in aedem
sacram Dominicanorum societati dicatam, re-
gio plane fastu, translata fuere, quo ad obsidio-
nem se urbs muniret, quam & ea fortitudine
sustinuit, ut rebus omnibus infectis, irritum vano-
que conatu Carolus Caesar obsidionem solvere
cogeretur. Fertur etiam hyemis, coelique saevi-
tiam & contagiosam pestis luem, quae Caroli
militem crudeliter invaserat, plurimum ipsi de-
trimenti intulisse. Adeo quidem, ut in castris
inventi sint milites, lignorum acervis onusti, &
baculis, quibus sustinuerant gressum, innixi; alii
arborum truncis admoti, stupefactis rigore
membris, spirituque vitali suppresso mortui, vi-
ventibus persimiles, durante ea corporis forma,
qua inopinata ac subita mors quemque invase-
rat. Neq; porro hic brevitatis studio eas cala-
mitates referam, quas à Francis & Alemannis
Metensium respublica pertulit, neq; multorum
Principum de ejus possessione querelas. Neque
etiam quomodo Fredericus Imperator Metim,
unam ex quatuor Imperii urbibus constituerit,
& quamobrem nunc ex eo ordine sit amota.
Nihil nunc etiam de ea emptione referam, qua
ab Episcopo cives ingenti eam pecunia compa-
rarunt. Nihil denique de ea obsidione com-
memorabo, qua gravissimis est labefactata in-
commodis à Lotharingae Duce, tempore Ca-
roli VI, cujus praesidiis libertati tandem est
restituta. Metensibus porro fidei religionisque
Christianae Apostolus fuit D. Clemens, non
quidem Pontifex ille Romanus, Petri successor,
ut volunt, sed ipsius, ut multorum perhibent
scripta, avunculus, qui à D. Petro ad salutarem
Christi fidem docendam in Gallias missus, cun-
ctam Lotharingiam & Mediomatricum fines,
ex hominum animis falsorum deorum cultu
amoto, pluribus fanis, sacrisque unius veri ac
vivi Dei delubris ornavit, primusque Meten-
sium Episcopus fuit. apud quos, prima oratorii
fundamenta S. Stephano nuncupati, religiosi
felicitibusque auspiciis posuit; cujus etiam hoc
tempore structura concinna, cathedrali honore
conspicua apud Metenses videtur, quae sola à
funesto Hunnorum incendio, peculiari divini
numinis gratia, illasa permansit. Ab eo autem
Episcopo ad Cardinalem usque Guisium suc-
cessionem numerantur Episcopi 81. Quae vero
juris, civilisque politicae administrandae ratio in
hac urbe observetur, aliunde haberi potest.